

ตัวอย่างหิน 15 ก้อนๆ

ในเดือนมีนาคม 1983 ชายหนุ่มสามคนไปเยือนแกลเลอรีศิลปะแห่งหนึ่งที่ย่านกินซา โตเกียว ทั้งสามแต่งตัวธรรมดา สวมเสื้อยืด กางเกงยีน สตีฟ จ๊อบส์ วัย 28 เป็นหนึ่งในนั้น

แม้จะยังหนุ่มมาก แต่ตอนนั้นเขาก็ก่อตั้งบริษัท Apple แล้ว

อีกสองคนที่ไปกับจ๊อบส์คือ สตีฟ วอซเนียก ผู้ร่วมก่อตั้งบริษัทกับเพื่อนร่วมงานอีกคนหนึ่งชื่อ ร็อด โฮลท์

มัตสึโอกะ ฮะรุโอะ เจ้าหน้าที่แกลเลอรีต้อนรับแขกอเมริกันทั้งสามอย่างดี ในบทสัมภาษณ์ในเวลาต่อมา มัตสึโอกะเล่าเหตุการณ์ในวันนั้นว่า สตีฟ จ๊อบส์ บอกเขาว่า “ผมอยากสะสมภาพชินฮันงะ โปรดสอนผมทุกอย่าง” แล้วยื่นนามบัตรให้

มัตสึโอกะพาเขาไปที่หลังร้าน ที่เก็บภาพพิมพ์แกะไม้ชินฮันงะ เขาไม่รู้ว่าแขกทั้งสามเป็นใคร แต่จากการสนทนา ดูเหมือนชายหนุ่มนาม สตีฟ จ๊อบส์ รู้จักชินฮันงะดี ต่อมาเขาอ่านบทความในหนังสือพิมพ์ จึงรู้ว่าคนมาเยือนเป็นเจ้าของบริษัทแอปเปิล

วันแรกที่เจอกัน สตีฟ จ๊อบส์ ชื้อภาพพิมพ์แกะไม้ไปสองภาพ รูปหนึ่งเป็นภูเขาฟูจิและซากุระบาน อีกรูปหนึ่งเป็นภาพหญิงสาวเพิ่งตื่นนอน ชื่อภาพ *Morning Hair* (朝寝髪) ผลงานปี 1930 ของศิลปินโทริอิ โคทอนโตะ ราคาเจ็ดพันดอลลาร์

เหตุที่รูปนี้มีราคาแพงเพราะหายาก มันเป็นภาพที่ถูกรัฐห้ามในตอนสงคราม แต่มีบางภาพหลุดรอดออกมา

มัตสึโอกะเล่าว่า เขารู้สึกทึ่งในรสนิยมของจ๊อบส์ทันที

สตีฟ จ๊อบส์ ไม่ได้ซื้อภาพเพราะมันแพง เขาซื้อเพราะชอบ

การพบกันของคนซื้อและคนขายภาพครั้งนี้เป็นจุดเริ่มต้นของมิตรภาพของคนสองชาตินานถึง 28 ปี สิ่งที่น่าทึ่งที่จ๊อบส์คือรสนิยมด้านความงามของจ๊อบส์ จ๊อบส์มองออกว่าภาพชิ้นไหนเป็นงานดีหรือมาสเตอร์พีซ ราวกับว่าเขาศึกษาเรื่องนี้มานานหลายสิบปี

ความจริงจ๊อบส์รู้จักงานชินฮันงะมาตั้งแต่วัยรุ่น เพราะบ้านของเพื่อนวัยเด็ก (และต่อมาเป็นผู้ร่วมงานของเขา) บิล เพอร์นานเดซ

ภาพ *Morning Hair* (朝寝髪)

มีภาพพิมพ์แกะไม้ชินฮันงะ

แม่ของบิลเรียนศิลปะญี่ปุ่นที่มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด เธอชอบภาพชินฮันงะ แขนวมั่นไว้ในห้องนั่งเล่น ส่วนตาของเพอร์นานเดซสะสมภาพของศิลปินชินฮันงะที่มีชื่อเสียง ฮะซุอิ คาวะเซะ

เมื่อเขาเห็นภาพพิมพ์แกะไม้ฝีมือคาวะเซะครั้งแรก เขาตะลึงไม่อยากจะเชื่อว่าคนญี่ปุ่นสามารถสร้างสรรค์งานศิลปะละเอียดอ่อนในระดับนี้ มันเป็นงานกราฟิกขั้นสูง

จ๊อบส์จึงชอบงานของคาวะเซะเป็นพิเศษ

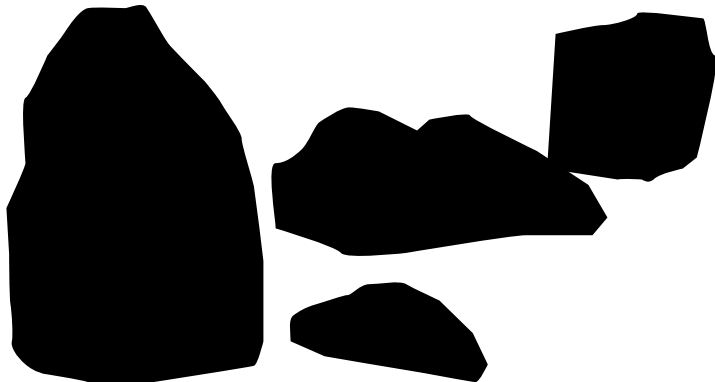
ภาพที่เขาเห็นที่บ้านบิลซึ่งจับใจเขาคือ *Senju Waterfall, Akame* (1951) ของ ฮะซุอิ คาวะเซะ สีเส้นจัดจ้าน จิตรกรตัดทอนส่วนรุงรังออกหมด เป็นภาพเรียบง่าย เห็นไปไม่สับสนชัดเจน น้ำใสแจ้วกระเซ็น ความเรียบง่ายของภาพแตงดงามเหลือประมาธ นี่น่าจะเป็นจุดเริ่มต้นปมเพาะให้เขาเข้าสู่สายทาง Minimalism

เขาบอกบิลว่าเขาชอบงานแบบนี้ สะอาด น้อยที่สุด เรียบ แต่งดงาม

ตั้งแต่นั้นหลักการที่เขาใช้ตลอดชีวิตคือ simplicity

ทุกอย่างต้องเรียบง่าย แต่งดงาม

หิน 15 ก้อนของ สตีฟ จ๊อบส์

ทุกครั้งที่ สตีฟ จ๊อบส์ ไปเยือนเมืองเกียวโต เขาเจาะจงใช้คนขับรถชื่อ โอชิมะ ฮิโรชิ

โอชิมะพาเขาเที่ยวทั่วเมืองเกียวโต ทั้งสองคุยกันอย่างสนุกสนาน จ๊อบส์กลายเป็นเพื่อนกับคนขับรถชาวญี่ปุ่น เขาให้ที่อยู่กับหมายเลขโทรศัพท์ของเขาแก่คนขับรถ ทั้งยังชวนโอชิมะให้ไปเยี่ยมเขาที่อเมริกา

ทั้งสองสนิทสนมกันพอที่โอชิมะล้อเล่นว่า จ๊อบส์น่าจะตั้งชื่อผลิตภัณฑ์สักรุ่นตามชื่อเขาว่า Hiro

สตีฟ จ๊อบส์ มีความผูกพันกับประเทศญี่ปุ่นมาก ทั้งวัฒนธรรม ประเพณี สถาปัตยกรรม การออกแบบผลิตภัณฑ์ และอาหาร

สตีฟ จ๊อบส์ ชอบไปเยี่ยมวัดเรียวอันจิ (龍安寺) มันมีสวนหินอันเลื่องชื่อ เขารักวัดเรียวอันจิมาก

วัดนี้มีอายุร่วมทศวรรษ การจัดสวนหินในวัดนี้ถือว่าเป็นสุดยอดแห่งความเรียบง่าย และสะท้อนปรัชญาเซนอย่างชัดเจน

อาจารย์แสงอรุณ รัตกลีกร แห่งคณะสถาปัตยกรรม จุฬาฯ เขียนว่า “ความงามของเรียวอันจิไม่ขึ้นกับตำราใด ๆ และไม่ขึ้นต่อประวัติศาสตร์ เพราะวิธีสร้างความงามแบบนี้ไม่เคยมีมาก่อน และมันอยู่มาจนถึงปัจจุบันนี้ ไม่ใช่ในฐานะแบบโบราณสถาน ผลของความงามที่ปรากฏขึ้นเช่นนี้เป็นเพราะผู้สร้างสวนแห่งนี้ได้ยกสภาวะของจิตของตนขึ้นด้วยการฝึกฝนจิตแบบเซน เมื่อจิตสะอาดและหลุดจากกายหยาบ ความงามที่เกิดขึ้นจึงเป็นความงามที่อยู่ในสภาพละเอียด และยากที่จะพรรณนาด้วยถ้อยคำของมนุษย์กายหยาบอย่างเรา ๆ สวนแห่งนี้ไม่ได้สร้างขึ้นเพื่อให้คนทั่วไปดู แต่สร้างขึ้นเพื่อการอบรมฝึกฝนจิตของภิกษุในวัด เพื่อการค้นหา ‘จิตเดิมแท้’ ของตน”

ในการไปเยือนเรียวอันจิครั้งแรก โอชิมะบอกจ๊อบส์ว่า “ในสวนนี้มีก้อนหิน 15 ก้อน แต่เราไม่สามารถมองเห็นหินทั้ง 15 ก้อนพร้อมกัน ไม่ว่าจะมองจากมุมไหน”

จ๊อบส์ตรงไปตรวจสอบทันที เขาเดินไปเดินมารอบสวน ก็จริง

อย่างที่คนขับรถบอก

เขาถามว่า “ทำไมเป็นอย่างนั้น?”

โอซิมะบอกจ็อบส์ว่า “ในวัฒนธรรมญี่ปุ่น เลข 15 หมายถึง ความสมบูรณ์แบบ ญี่ปุ่นในอดีตถือว่าผู้ชายที่อายุ 15 ปีเป็นผู้ใหญ่แล้ว คินจันทรเต็มดวงก็เป็นวันขึ้น 15 ค่ำ”

คนขับรถเสริมอีกว่า เหตุที่ไม่มีการมองเห็นหินพร้อมกันทั้งสิบห้าก้อนเพราะการออกแบบตั้งใจให้เป็นเช่นนั้น เนื่องจากงานไม่มีวันสมบูรณ์ ต้องพัฒนาต่อไป

จ็อบส์ฟังโอซิมะแล้วก็พยักหน้า เขาค่อนข้างพอใจกับคำตอบนี้ หรือปรัชญาการคิดแบบนี้ หลายปีต่อมา เมื่อเขาพาลูกไปเยือนวัดนี้ จ็อบส์ก็เล่าคำอธิบายนี้ให้ลูกฟัง

สตีฟ จ็อบส์ เข้าใจปรัชญาหิน 15 ก้อนนี้ทันที เพราะเขาตั้งใจทำงานออกแบบของเขาที่เลข 15 เสมอ งานของเขาต้องสมบูรณ์แบบ ลูกน้องของเขารู้ว่า ทำงานกับ สตีฟ จ็อบส์ ยากเพียงไร เพราะเขาเป็น perfectionist

ทัศนคติการทำงานของเขาคือ “หากงานไม่ดีพอ ไม่ต้องมาเสนอหน้าให้เห็น”

จ็อบส์มีสำนึกเรื่องความงามในระดับสูง ในทัศนะของเขาความงามคือความเรียบง่าย ไม่เพียงแต่รูปลักษณ์ภายนอก แต่ทุกอย่างที่เกี่ยวข้อง

จ็อบส์เห็นว่าความเรียบง่ายคือสิ่งที่ดีที่สุดในการออกแบบ มันทอนส่วนเกินออกไปหมดสิ้น เหลือแต่แก่นแท้ ไม่เสแสร้ง ไม่วุ่นวาย ไม่ซับซ้อน แม้กระทั่งคู่มือการใช้งานก็เป็นส่วนเกิน

หากงานออกแบบมาดี ใยต้องมีคู่มือการใช้งาน?

แต่เขาก็รู้ว่า ความเรียบง่ายนั้นออกแบบได้ยากที่สุด

จ็อบส์เชื่อปรัชญาการออกแบบที่เรียบง่ายเหมือนที่ ดีเทอร์ รัมส์ (Dieter Rams) ปรมาจารย์นักออกแบบกล่าวว่า “น้อยกว่าแต่ดีกว่า” (Less, but better.)

ปรัชญาการออกแบบที่เรียบง่ายของ สตีฟ จ็อบส์ มาจากไหน?

คำตอบน่าจะเป็นวิถีเซนของญี่ปุ่น มันอยู่ในลมหายใจของเขา

สตีฟ จ็อบส์ รู้จักญี่ปุ่นครั้งแรกก็ผ่านเซน

วิถีเซนสอนเขาเรื่องการสัมผัสความงาม

คนที่ชื่นชอบปรัชญาเซนจะเข้าใจศิลปะได้ง่ายขึ้น เพราะศิลปะที่ดีคืองานที่เรียบง่าย

สวนหินของญี่ปุ่นสะท้อนปรัชญาเซนอย่างชัดเจน การกวาดทรายเป็นริ้ว การวางก้อนหินแต่ละก้อนล้วนมีความหมาย และเต็มไปด้วยสัญลักษณ์ เช่น ริ้วคลื่นคือสายน้ำ หินคือภูเขา ความอ่อนและความแข็งประสานเป็นหนึ่งเดียว

มันไม่ใช่การจัดสวนธรรมดา มันคือการเชื่อมตัวตนกับธรรมชาติและจักรวาล

นี่เป็นปรัชญาทั้งในการออกแบบและการใช้ชีวิต

ในฐานะคนที่ถูกพ่อแม่ทิ้ง จ็อบส์ค้นหาตัวตนของเขามาตลอด ความคิดแสวงหานี้พาจ็อบส์ไปถึงวัดเซนที่ ลอส อัลทอส รัฐแคลิฟอร์เนีย โคบัน โอโตกาเวะ พระเซนสายโซโตจากญี่ปุ่น เป็นครูของเขา วิถีเซนส่งผลต่อวิถีคิดและชีวิตของเขาอย่างมาก

เขากล่าวว่า “ผมพบว่าศาสนาพุทธ เช่นญี่ปุ่น เป็นสุดยอดแห่งสุนทรียภาพ สิ่งงดงามที่สุดที่ผมเห็นคือสวนต่าง ๆ ในเกียวโต ผมชื่นชมสิ่งวิวัฒนาการได้สร้างขึ้นมาโดยตรงจากพุทธสายเซนอย่างมาก”

จ็อบส์เห็นว่าญี่ปุ่นมีปรัชญาชีวิตและความงามที่ยอดเยี่ยม นั่นคือเรียบง่าย อันเป็นผลมาจากวิถีเซนอันยาวนาน และฝังรากลึกในสังคมญี่ปุ่น

ตัวอย่างชีวิตที่ดี

มนุษย์ต่างดาวที่หาดใหญ่

สมุดรายงานประจำตัวนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาตอนต้น
(ป.1-2)

ปีการศึกษา ๒๕๐๖

เลขประจำตัว ๑๐๖๖ ชื่อ น.ส. สมชัย เลี้ยววาริณ

เกิดวันที่ ๓ ม.ค. ๑๑ อายุ ๕ ปี

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

โรงเรียน อัสสัมชัญหาดใหญ่

อำเภอ หาดใหญ่ จังหวัด สงขลา

ครูประจำชั้นชื่อ น.ส. คุณหญิง นิมิตต์

ครูใหญ่ชื่อ นายคุณไชยชิตกุล

รายงานพัฒนาการทางร่างกาย							
ภาคเรียน	ครั้งที่	เดือน	วัน	เดือน	ปี	ส่วนสูง(ซม.)	น้ำหนัก(กก.)
ภาคต้น	1	พ.ค.	-	-	-	-	-
	2	ก.ค.	๒๕	๑๑	๐๖	๑๒๒	๒๕
ภาคกลาง	3	ก.ย.	๒๕	๑๑	๐๖	๑๒๒	๒๕
	4	พ.ย.	๒๗	๑๑	๐๖	๑๒๖	๒๖
ภาคปลาย	5	ม.ค.	๑๐	๑๑	๐๕	๑๒๖	๒๕
	6	มี.ค.	-	-	-	-	-

(ฉบับปรับปรุงใหม่ คุณภาพสูง ใช้ในโรงเรียนประถมศึกษาได้ทุกประเภท)

ผมเกิดที่บ้านเลขที่ 113 ถนนนิพัทธ์อุทิศ 1 อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เวลาหกโมงเช้า วันที่ 23 มีนาคม พ.ศ. 2499 ก่อนขึ้นกึ่งพุทธกาลหนึ่งปี ในยุคนั้นหมอต้าแยะเป็นผู้ทำคลอดที่บ้าน ไม่ค่อยมีใครเกิดที่โรงพยาบาล

หลังจากผมอายุสิบวัน พ่อจึงไปแจ้งเกิดที่อำเภอ ดังนั้นวันเกิดของผมในทะเบียนราษฎรคือ 3 เมษายน 2499

ชื่อเกิดของผมคือ สมชัย เลี้ยววาริณ ผมมีชื่อจีนด้วยคือ 廖志豪 (เลี้ยวจ้อหา)

廖 (เลี้ยว) เป็นแซ่

志 (จ้อ) แปลว่าปณิธาน เจตจำนง ความมุ่งมั่น

豪 (หา) แปลว่ากล้าหาญ

พ่อน่าจะต้องการให้หมายถึง ถ้ามีเจตจำนงมุ่งมั่นย่อมประสบผลสำเร็จ (有志者事竟成)

ไม่น่าแปลก เพราะชีวิตพ่อคือการต่อสู้ ทำงานหนัก ใช้สองมือสร้างตัวขึ้นมาด้วยเจตจำนงมุ่งมั่นล้วน ๆ โดยไม่พึ่งโชคชะตา

ผมใช้ชื่อสมชัยอยู่ไม่ถึงสามสิบปี ก็เปลี่ยนเป็น ‘วินทร์’

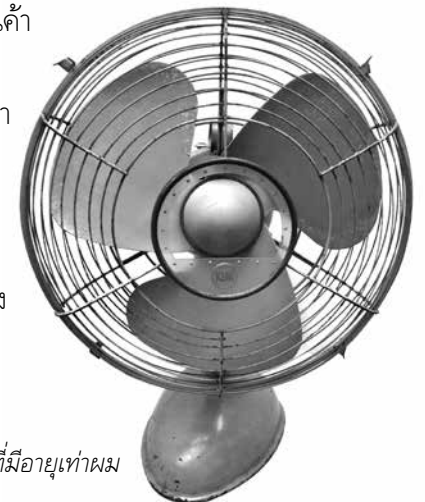
สมัยนั้นเด็กจีนที่เกิดในไทยแทบทั้งหมดมีชื่อจีนและชื่อไทย ใคร

ใช้แซ่อยู่ ก็รู้สึกว่ายังไม่ทันสมัย ต้องเปลี่ยนเป็นนามสกุล วิถีเปลี่ยนก็คือเติมคำต่อจากแซ่ นั่นแหละ ร้านค้า

ส่วนมากมีชื่ออักษรไทยกับจีน

ผมเป็นลูกคนที่ 7 ในบรรดาพี่น้องสิบคน และเป็นลูกชายคนที่สอง

ก่อนหน้าผมมีพี่สาวห้าคนรวด พ่อดีใจที่ได้ลูกชาย จึงซื้อพัดลม KDK ตัวหนึ่งเป็นการฉลอง มันยังอยู่ในสภาพดีจนทุกวันนี้

พัดลม KDK ที่มีอายุเท่าผม

ผมจำชีวิตวัยก่อนเจ็ดขวบไม่ค่อยได้ มันรางเลือนเหมือนเซลล์สมองยังไม่ทำงาน แม่เล่าว่าผมเป็นเด็กที่กินนมจุก กินนมผงยี่ห้อแอลค-โตเย่นเป็นว่าเล่น กินจนโต ลี้นเปลืองมาก ผมจะดูจากขวดนมประจำตัวเท่านั้น วันหนึ่งจุกนมถูกหนูแทะขาด แม่จึงเปลี่ยนขวดนมใหม่ให้ แต่ผมก็ไม่ยอม เพราะติดขวดนมขวดเดิม จึงเลิกกินนมตั้งแต่นั้น

ผมจำได้ราง ๆ ว่า ตอนเด็กผมมองไปรอบตัวผมอย่างงง ๆ สงสัยว่าทำไมโลกภายนอกเป็นอย่างนั้น ทำไมมีแสงอาทิตย์ ทำไมมีสายลม ฯลฯ ความรู้สึกคล้าย ๆ มนุษย์ต่างดาวในหนังเรื่อง *Starman* มาเยือนโลกโดยอยู่ในเปลือกของร่างกายมนุษย์ มองไปรอบตัว รู้สึกงง ๆ ถามตัวเองว่า “ที่นี่ที่ไหนวะ?” และ “กูมาทำอะไรที่นี่วะ?”

อาจเพราะเกิดมาเป็นเด็กช่างสงสัย ผมมองโลกด้วยสายตาแปลก ๆ อย่างนี้ แต่ไม่กล้าบอกใคร เพราะกลัวเขาหาว่าผมบ้า ผมเพียงแต่สังเกตและเฝ้ามอง แล้วเก็บทุกอย่างไว้ในใจ

เมื่ออายุ 6 ขวบ พ่อแม่ส่งผมไปเรียนชั้นป. 1 ที่โรงเรียนวิริยะเกียรติวิทยา เวลานั้นไม่มีใครเรียนชั้นอนุบาล เท่าที่จำได้ เวลานั้นยังไม่มีโรงเรียนไหนมีชั้นอนุบาล หรือถ้ามี ก็ขยายาก เพราะพ่อแม่ส่วนใหญ่ทำงานหาเช้ากินค่ำ การส่งเด็กไปโรงเรียนคือเงิน และการเรียนชั้นอนุบาลดูเหมือนการเล่นมากกว่าเรียน

ตัด ‘ออร์เดิร์ฟ’ ชั้นอนุบาล ทิ้ง เข้า ‘เมน คอร์ส’ ป. 1 เลย

วันเปิดเรียน ป. 1 แม่ก็จูงมือพาไปปล่อยที่โรงเรียน

ผมจดจำชีวิตในโรงเรียนได้ราง ๆ จำได้ว่ามีลานหน้าตึกเรียน เวลานั้นโรงเรียนนี้มีถึงชั้น ป. 7 เท่านั้น มีนักเรียนราวสี่ร้อยคน

จบชั้น ป. 1 ครูประจำชั้นบอกพ่อแม่ผมว่า น่าจะเรียนซ้ำอีกปีนะ (ทั้งที่ผมสอบผ่าน) รากฐานจะได้แน่น เมื่อเป็นความเห็นของครูประจำชั้น ก็เอาตามที่คุณครูว่า ผลก็คือผมเรียน ป. 1 สองรอบ

การเรียนในสมัยก่อนในต่างจังหวัดไม่ค่อยซีเรียสเหมือนสมัย

นี้ ครูบอกอะไร พ่อแม่ก็เชื่อ เรียนสองรอบก็สองรอบ

สมัยนี้ถ้าให้เด็กเรียนซ้ำชั้น อาจมีเรื่อง เพราะเราถือปรัชญา ‘จ่ายครบจบแน่’ มาพักใหญ่แล้ว

แต่ในสมัยนั้นเรียนซ้ำไปปีสองปี ไม่ใช่เรื่องใหญ่ พ่อแม่ในต่างจังหวัดส่วนมากก็ไม่ค่อยคิดว่าลูกต้องจบชั้นมหาวิทยาลัย จบ ป. 7 ถือว่าใช้ได้ จบ ม.ศ. 3 ถือว่าไถ่แล้ว จบแล้วก็มาช่วยพ่อแม่ทำมาหากิน

เลขประจำตัวของผมคือ 1088 ครูประจำชั้น ป. 1 ชื่อนางสาวสุเทพ เข้มขัน ครูใหญ่ชื่อนางอุดม ไชยพฤกษ์กุล ณ วันที่ 28 ก.ค. 2506 ผมสูง 122 ซม. น้ำหนัก 22 กก.

สมุดพกชั้น ป. 1 บันทึกรายงานผลการศึกษาด้านภาษาของผมดังนี้

ภาษาไทย

อ่าน-พูด-ท่องจำ คะแนนรวมทั้งปี 50 ผมได้ 45

อ่านเอาเรื่อง คะแนนรวมทั้งปี 100 ได้ 87

แต่งความ คะแนนรวมทั้งปี 100 ได้ 89

ภาษาอังกฤษ

อ่าน-ฟัง-พูด คะแนนรวมทั้งปี 20 คะแนน ผมได้ 18

คัด คะแนนรวมทั้งปี 20 ได้ 17

เขียน คะแนนรวมทั้งปี 40 ได้ 38

แปล คะแนนรวมทั้งปี 20 ได้ 16

รวมคือภาษาอังกฤษได้ 89/100

ครั้งถึงปลายปี ผมสอบได้ที่ 7 จากจำนวนนักเรียน 44 คน

นี่คือก้าวแรกของชีวิตนอกบ้าน ขณะที่ ‘มนุษย์ต่างดาว’ ยังไม่รู้เลยว่ามาทำอะไรบนโลกใบนี้ อยากรู้ว่าแต่เรียนไปทำไม

ตัวอย่างเปย

บทที่ 1

กระบี่ปริศนา

หิมะหยุดไปนานแล้ว แต่อากาศยังหนาวเสียดกระดูก ความเย็นปลายหมันต์ ซึมซาบจับชั่วหัวใจ เป็นยามสาง ดวงตะวันยังมีขึ้นฟ้า บุรุษสองคนเดินไปตามทาง กรวดที่คลุ้มลาดด้วยน้ำแข็ง ผู้นำทางคือคนวัง ถือโคมไฟนำหน้าบุรุษอีกคนหนึ่ง ชายผู้เดินตามคนวังสาวเท้าก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นคง ปรากฏรอยเท้า เป็นทาง แต่ละก้าวย่างลึกหนึ่งนิ้วสม่ำเสมอ ฝีเท้าห่างกันหนึ่งจ้าว*กับแปดนิ้ว เท่ากันทุกครั้งที่ย่างก้าว

หิมะสีขาว รองเท้าสีดำ

รองเท้าสีดำของแมวดำ

แมวดำมิใช่แมว แมวดำคือคน

แมวดำมีนาม ชื่อหมาเหียว เป็นราชของครุฑในวังหลวง เขาอายุสี่สิบปีในปีนี้ ฉายาแมวดำเกิดจากความสามารถด้านวิชาตัวเบาของเขา เคลื่อนร่างว่องไว เจียบเจียบ ฝีเท้าแผ่วเบาตั้งแมว

แมวดำเคยเรียนวิชาการต่อสู้จากวัดเส้าหลิน ผสมผสานกับศาสตร์การต่อสู้ จากสำนักต่าง ๆ ประสบการณ์การต่อสู้อย่างโชกโชน ทั้งในสนามรบและวงการ ยุทธจักร ทำให้ฝีมือของเขาจุดหน้า หากคนวัยเดียวกันเทียบเคียงยาก

ราชของครุฑก้าวไปข้างหน้าหยุด สี่หน้าของเขาไร้ความรู้สึก แต่แวต ฉายความมืดหม่น คล้ายกำลังเดินไปหาความตาย

เขากำลังเดินไปหาความตายจริง ๆ

ข่าวร้ายเดินทางมาพร้อมความหนาวเหน็บมีดมนของราตรี

หากสี่ขาเป็นสี่แห่งความสว่างของการเกิด สี่ขา ณ สถานที่นี้กลับเป็น

สีดำของความตาย

ที่นี่มีคนตาย

* หนึ่งจ้าวเท่ากับประมาณ 1 ฟุต

แมวดำทอดสายตาไปเบื้องหน้า ชายชราผู้หนึ่งยืนรอเขาอยู่ที่ศาลาข้าง ๆ มีเงา คันหนึ่ง คนแบกเกี้ยวสี่คนยืนตรงก้นหน้านั่งราวหุ่นไม้ไร้ชีวิต

ชื่อหมาเหียวก้าวไปหาชายชราคนนั้น แล้วค้อมคำนับ

อำมาตย์ประจำวังหลวง เงินตงเงิน ผู้ดูแลทุกกิจการในวังหลวง ้วยเจ็ดสิบห้า หน่วยตราชาวโพลน ทำงานรับใช้เบื้องบนตั้งแต่ยุค เจิ้งกิส ข่าน มองเกอ ข่าน จนมาถึง กุบไล ข่าน

โดยไม่มีคำพูดทักทายใด ๆ เงินตงเงินหยิบโคมจากคนวังมาถือเอง ส่ง สัญญาณ์ให้คนวังรอที่นั่น แล้วนำหน้าแมวดำไป เสียงฝีเท้าสัมผัสพื้นหิมะแผ่วเบา ปรากฏรอยเท้าเป็นทางยาว

เงินตงเงินเดินไปหยุดที่ห้องสมุดวัง ทหารวังแปดนายยืนตัวตรงที่หน้า ประตู ทั้งแปดเป็นทหารหน่วยเคซิก ซึ่งมีหน้าที่คุ้มกันราชวงศ์ทุกพระองค์

อำมาตย์ชราโบกมือ ทหารเปิดประตูทันที ผู้อาวุโสก้าวเข้าไปในห้องสมุด แมวดำเดินตามเข้าไปติด ๆ

ห้องนั้นเป็นห้องหนังสือ ชั้นหนังสือเต็มกำแพงทั้งสามด้าน แสงโคมสองดวงอาบร่างชายที่นั่งบนเก้าอี้หวายตัวใหญ่ ในมือชายคนนั้นถือหนังสือเล่มหนึ่ง แต่เขามีได้อ่าน

คนตายอ่านหนังสือมิได้

สี่หน้าคนตายนิ่งสงบ ราวกับเป็นความตายที่สุขสบายอย่างยิ่ง

บางคราความตายก็คือความสบาย เนื่องจากมันคือการปลดเปลื้องก้อน น้ำหนักที่แบกมาทั้งชีวิต

ชื่อหมาเหียวหันไปสบตาเงินตงเงิน แล้วชี้ไปที่เล็ผู้ตาย อำมาตย์ชรา พยักหน้า แมวดำจึงปลดเปลื้องคนตายออก สายตาจับจ้องที่บาดแผลหนึ่ง นัยน์ตา หริ่ง เลือดที่ปากแผลเริ่มจับตัวแข็ง ทว่ายังเห็นรอยกระบี่ที่ชั่วหัวใจ

หนึ่งคมกระบี่ หนึ่งความตาย

กระบี่ที่คมกริบ กระบี่ที่แม่นยำ

สายตาแมวดำหันไปจับที่ด้านล่างเสื้อคนตาย ปรากฏวัตถุชิ้นหนึ่งบนกอง เลือด

ไปไม้ใบหนึ่ง

ไปไม้สี่เหลี่ยมใบหนึ่ง